

Onderbouwing woonbestemming boerderij Neerstraat 11 te 5761 RE Bakel

Aanleiding

In 1967 kochten de heer en mevrouw Rovers de boerderij aan de Neerstraat 11 te Bakel. Deze boerderij werd in 1917 in opdracht van de heer Jaspers uit Bakel gebouwd.

Na de aankoop in 1967 voerden de heer en mevrouw Rovers daar een gemengd landbouwbedrijf.

Al vlug werd met de akkerbouw gestopt. Ze gingen verder met varkens en koeien.

In de loop van de jaren werden ook de varkens van de hand gedaan en legden ze zich helemaal toe op het koeienbedrijf. Begin jaren zeventig werden de boeren door de landbouwvoorlichting opgeroepen om meer te gaan investeren in hun bedrijven. Er was gebleken dat de welvaart in Nederland na de Tweede Wereld oorlog flink gegroeid was. Alle burgers profiteerden daar van.

Echter de boeren bleven daarbij achter. Het Ministerie van Landbouw wilde daarom ook de landbouw gaan stimuleren. Er moesten ligboxenstallen gebouwd worden. Hierdoor zou het aantal koeien per bedrijf toenemen, waarmee ook de omzet c.q. winst vermeerderd zou worden. Ook de heer en mevrouw Rovers wilden in eerste instantie meedoen. Toen kwam echter de grote moeilijkheid; hun perceel lag in landschappelijk gebied, waar geen bebouwing meer was toegestaan. Ze gingen op zoek naar een bedrijf ter overname, waar wel uitgebreid mocht worden. Twee bedrijven hebben ze op het oog gehad, maar besloten toen om er niet op in te gaan. De heer en mevrouw Rovers hadden drie dochters, die geen van alle het bedrijf zouden overnemen. Investeren en uitbreiden was daarom voor de ouders geen noodzaak meer. Ze besloten met hun tweeën het bedrijf, hoe klein ook, voort te zetten en daarna, wanneer hun kinderen het huis uit waren, er mee te stoppen. Zo is het ook gebeurd, in 1991 zijn ze met hun bedrijf, dat in de laatste jaren enkel nog de verbouwing van maïs inhield, gestopt.

Hun inkomen was gedurende de jaren niet hoog, maar ze konden er komen. Het niet meedoen met de plannen van de landbouwvoorlichting bleek de jaren daarna ook zijn voordelen te hebben. Door de stijging van het aantal koeien steeg ook de productie van de melk. De boterberg en de melkplas van de jaren tachtig kwamen inzicht.

De grote investeringen door de boeren in de landbouw veroorzaakte vele financiële problemen. De heer en mevrouw Rovers hadden daar geen last van. Ze hebben altijd zonder veel stress een bedrijf kunnen voeren.

In die tijd kwam er ook meer tijd voor hun hobby: het verzamelen en behouden van de gebruiksvoorwerpen die jarenlang in de landbouw en in het huishouden gebruikt werden.

Door de komst van de mechanisatie in de landbouw werden veel gebruikte voorwerpen weggegooid. Toen de heer en mevrouw Rovers in 1967 de boerderij kochten, had de vorige eigenaar alle oude spullen achter gelaten. De heer Rovers moest die maar opruimen. Dit deed hij echter niet, hij zette ze weg. Op zolder, achter in de schuur, overal waar een vrij plekje was sloeg hij de uitgerangeerde spullen op. Eind jaren zeventig, begin jaren tachtig, kwam alles zo langzaam weer te voorschijn. Ook gingen ze in die tijd actief op zoek naar 'nieuwe' gebruiksvoorwerpen, die ze nog aan hun verzameling konden toevoegen.

Door de tijd verzamelden ze steeds meer oude werktuigen en gebruiksvoorwerpen. Soms kochten ze de spullen voor hun verzameling, vaak ook brachten mensen de gebruiksvoorwerpen naar hen toe, omdat ze wisten dat ze daar bewaard bleven.

Deze hobby resulteerde in 1982 in het plan van de heer en mevrouw Rovers, om de verzamelde spullen ten toon te stellen aan andere mensen. Hiervoor vroegen ze de toestemming van de gemeente, die hieraan vergunning verleende.

Nadat de kinderen en de koeien de boerderij verlaten hadden, werden de stallen en de overgebleven ruimtes van het woonhuis, gebruikt voor de tentoonstelling. De heer en mevrouw Rovers noemden het altijd een uit de hand gelopen hobby.

Na de pensionering van meneer Rovers in 1996, is alle landbouwgrond verkocht. Echter een perceel van 1.20.91 ha. behielden de heer en mevrouw Rovers als huisperceel. In dit perceel, kadastraal

bekend gemeente Bakel en Milheeze, sectie K nummer 1355, is een stuk cultuurgrond van 0.78,91 ha in begrepen.

Op dat huisperceel woonden ze en konden ze naar hartenlust van hun hobby genieten. Zeker toen ze besloten om er tevens een minicamping bij te gaan houden. Het bracht veel mensen en gezelligheid naar hun boerderij toe.

Ze hebben altijd veel moeite gedaan om hun woning en perceel te onderhouden. Zo hebben ze gedurende de tijd een mooie erfbeplanting aan laten leggen. Ook hebben ze toestemming gegeven om hun boerderij op de gemeentelijke monumentenlijst te zetten.

Echter de laatste jaren, met de stijging van de jaren, werd het steeds moeilijker om alles te onderhouden. Ze besloten om hun boerderij te verlaten en het geriefelijke van een seniorenwoning in het dorp op te zoeken.

Een van hun dochters, en haar man, waren bereid om de boerderij over te nemen.

Samen met hun drie kinderen zijn ze in augustus 2014 op de boerderij gaan wonen. De boerderij is met eigen middelen betaald. De kinderen hebben het zeer naar hun zin. "Zo'n grote tuin heeft niemand".

Echter hun ouders kijken tegen een grote onderhoudsoperatie aan. De monumentenwacht komt om de twee jaar de boerderij inspecteren en stellen dan een rapport op. Het laatste bezoek was in oktober 2014. Er moet heel veel gebeuren om de boerderij in stand te houden. Zij vinden dit erg belangrijk. Zelf zijn ze al begonnen met de diverse onderhoudswerkzaamheden. Zo hebben ze de vloer van de schelft (zolder boven het stalgedeelte) helemaal gerepareerd. De monumentenwacht was gedurende de inspectie door de planken gezakt. De olm en houtworm waren vergesloerd. Nieuwe planken en een behandeling tegen de olm heeft veel tijd gekost. Alle reparaties en het onderhoud is steeds betaald uit eigen middelen. Maar daar is nu ongeveer de bodem van in zicht. Om een goede woning te realiseren, waarin men gewoon kan wonen, moet er nog heel veel gebeuren. Zo willen ze graag een gedeelte van de stal, waar nu nog museum is, gebruiken om bij onze woning te trekken. Op dit moment hebben ze bijvoorbeeld geen woonkamer, omdat ze die gebruiken als slaapkamer. De enige leefruimte die het gezin heeft is de keuken.

De inkomsten van de familie bestaan uit arbeidsinkomen en verhuur van onroerend goed. Meneer is altijd fotograaf geweest. Daar is hij mee gestopt om zijn tijd te besteden aan het opknappen en bijhouden van de boerderij. Mevrouw heeft een fulltime baan.

Toen ze de boerderij overnamen, namen ze ook de hele inboedel over. Het museum inclusief. Daarbij kwam ook een groot probleem om de hoek kijken: ruimte. Elk hoekje van het huis, van de stal, de zolder, de schuur, was volgestouwd met oude spullen. Elk onderdeel uitmakend van de gigantische verzameling. Er was geen ruimte voor eigen spullen.

De bovenverdieping is ooit een open ruimte geweest, waar in de jaren veertig, vijftig met planken drie kamers zijn gerealiseerd. Een van die kamers hebben ze leeggeruimd. Er is sinds de jaren vijftig niets meer gebeurt aan de bovenverdieping. Zoals de monumentenwacht aangeeft, moet de hele betimmering afgebroken worden, om te zien hoe het is gesteld met de spanten en gordingen van het dak van het woonhuis.

De resterende twee kamers staan nog vol met verzamelde spullen. De schelft boven de stal hebben ze inmiddels ook opgeruimd.

Ook de schuur hebben ze deels ontdaan van haar inhoud. Dat staat nu buiten. Ze willen de boerderij in stand houden zodat ze er goed kunnen wonen. Dat is op dit moment niet mogelijk. De verzameling neemt een te groot gedeelte in beslag en zoals al eerder aangehaald kost het veel geld.

Een financiering voor het opknappen van de boerderij was niet mogelijk, omdat de boerderij de bestemming 'maatschappelijk' heeft. Dit houdt in dat de financiering betaald moet worden uit de jaarlijkse opbrengst van het museum. Deze opbrengst is echter minimaal: dit jaar ongeveer € 5000. De heer en mevrouw Rovers zeiden altijd een hobby mag geld kosten. Het kostte voor hen meer tijd dan het geld opbracht. En dat was ook hun bedoeling.

Nu gaat dat echter anders. Een baan en het onderhouden en bijhouden van de boerderij is een dagtaak.

Ook het aantal campinggasten is de laatste jaren al erg afgenomen. Een gebrek aan goede sanitaire voorzieningen is daar mede debet aan.

Daarom zijn ze ook begonnen om de voorzieningen weer op orde te brengen. Dit brengt voor weer veel kosten met zich mee, waar geen opbrengsten tegenover staan. Een financiering op basis van campinginkomsten is ook niet realiseerbaar.

De enige manier om alles te financieren is, wanneer onze boerderij de bestemming krijgt die het altijd al heeft gehad: om in te wonen. Niet als bedrijfswoning van het museum.

Het is belangrijk om de boerderij in haar huidige toestand te continueren: als een woonboerderij, waar grootouders, ouders en kinderen altijd met veel plezier woonden en nog wonen.